

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 20-A DUPĂ RUSALII
(*Învieria fiului văduvei din Nain*)

SF. AP. EVANGHELIST LUCA;
SF. MC. MARIN CEL BĂTRÂN

Plină de învățături folositoare nouă este Sfânta Evangheligie de astăzi. Cu milă și compasiune față de durerea acestei femei văduve care își ducea la mormânt pe unicul ei fiu, Mântuitorul Hristos se apropie de ea și de sicriul în care era așezat trupul mort al tânărului și vrea să aducă mângâiere și speranță de viață acolo unde era durere și întristare.

Pare ciudat pentru noi faptul că Domnul îi zice mai întâi acestei femei „Nu mai plânge !” când toți plângeau, ea și mulțimea din cetate care o însoțea. Această mamă plânge pe fiul pierdut, dar indirect își plângea văduvia ei lipsită acum de orice sprijin și desigur singurătatea care o va stăpâni. Era o inimă frântă, plină de durere. Domnul nu a putut trece nepăsător față de această situație ivită în drumul Său.

De atâtea ori S-a aplecat cu iubire asupra celor suferinzi și îndurerati, aducând ca un Dumnezeu vindecare și mângâiere. Apoi Domnul se apropie și se atinge de sicriu și zice celui mort: „Tinere, ție îți zic, scoală-te!”. Poruncește Creatorul, Cel care la început l-a făcut pe om, iar făptura ascultă glasul Stăpânului.

Tânărul a înviat spre mirarea și cutremurarea tuturor. Domnul l-a dat mamei sale, iar mulțimile prezente preamăreau pe Dumnezeu pentru minunea care s-a săvârșit. Înviind din morți pe tânărul din Cetatea Nain, Mântuitorul a anticipat Învierea Sa din morți, dar și învierea celor adormiți, care va avea loc la sfârșitul veacurilor, înainte de judecata universală.

Atunci, la glasul Stăpânului Hristos, toți cei din morminte vor învia și vor îmbrăca nesticăciunea.

Prin minunea din Nain, Hristos a vrut să-i încredințeze pe oameni că în

ÎNVIERE DIN MORȚI ÎN CETATEA NAIN

În Duminica aceasta Sfânta Evangheligie de la Luca cap. 7, 11-16 ne istorisește o minune săvârșită de Mântuitorul Hristos la porțile Cetății Nain, cetate aflată în Galileea, la sud de Nazaret și de Muntele Tabor. Aici Domnul întâlnește un cortegiu funerar, căci o femeie văduvă își ducea spre mormânt pe unicul său fiu, singurul reazem și nădejde al bătrâneții ei. Hristos se apropie cu milă de această mamă întristată și îndurerată și îi zice: „Nu plânge!”. Apoi, ca un Dumnezeu adevărat care are putere peste cei vii și cei morți, zice tânărului adormit trezindu-l din somnul adânc al morții: „Tinere, ție îți zic, scoală-te!”. Și minune mare - tânărul a înviat, iar Domnul l-a încredințat mamei sale, iar mulțimile preamăreau pe Dumnezeu. Acolo unde părea că totul se sfârșește în moarte, Hristos aduce nădejdea învierii și a vieții celei veșnice.

lume nu există doar moarte ci și înviere. El însuși va muri pe Cruce în Jertfa Sa pentru noi, dar va învia a treia zi, aducând Lumină și viață nouă întregii zidiri. Hristos a Înviat. Și noi vom învia, căci a înviat El, care S-a făcut arvună și garanție învierii noastre. Această credință în înviere a fost și este crezul fundamental al creștinilor și al Bisericii din toate timpurile.

Nădejdea noastră este Hristos Cel Înviat, care a biruit moartea și de aceea credem și sperăm că și noi vom învia. Hristos a anticipat, învierea Lui și a noastră prin cele trei învieri din morți, minuni săvârșite în timpul vieții Sale (care au fost readuceri la această viață pământească). Astfel, a înviat pe fiica lui Iair, pe fiul văduvei din Nain - din Evangheligia de azi și pe Lazăr, fratele

surorilor Marta și Maria din Betania.

Menționăm că în Vechiul Testament, prin darul și prin puterea lui Dumnezeu, Prorocul Ilie a înviat prin rugăciune pe fiul văduvei din Sarepta Sidonului. Mai târziu, în Noul Testament sunt mărturii că Sfinții Apostoli prin puterea harului Duhului Sfânt au săvârșit învieri din morți. Astfel, Sfântul Apostol Pavel a înviat pe Eutihie, iar Sfântul Apostol Petru pe Tavita în Ioppe.

Chemarea lui Hristos adresată tânărului din Nain: „Tinere, ție îți zic, scoală-te !” este o chemare și un mesaj și pentru tinerii din vremea noastră, să vină la Hristos și să-și schimbe viața după învățătura Bisericii, singurul reper care îi poate readuce pe calea spre viață și la dobândirea mântuirii. Amin! ❖

Părintele Eugen Moraru

SFINȚII ARDELENI MĂRTURISITORI ȘI MUCENICI

Secolele XVII și XVIII au fost pentru ortodocși perioade de grea încercare a credinței strămoșești și de mucenicie în fața celor care voiau unirea cu orice preț cu Biserica Romei. Românii de peste Carpați au luptat nu numai să-și apere drepturile sociale și economice, dar mai ales să-și apere ortodoxia și bisericile. În anul 1761 generalul Bucow, din ordinul împărătesei Maria Tereza, pune tunurile pe bisericile de piatră și incendiază bisericile de lemn ale ortodocșilor. Știuți și neștiuți apar mărturisitorii și mucenicii.

❖ **Sfântul Cuvios Mărturisitor Visarion** s-a născut pe la anul 1714 în Bosnia, din părinți creștini ortodocși, Maxim și Maria. La vârsta de 18 ani pleacă la Ierusalim spre a se închina la Sf. Mormânt. Intră în obștea Măn. Sf. Sava, unde este călugărit cu numele de Visarion. După o vreme, vine în Slovenia, unde stă 7 ani la Măn. Pacra. Acolo este hirotonit preot.

Din ianuarie 1744 îl găsim pe Cuv. Visarion în Ardeal pentru a apăra ortodoxia de aici. Merge la Deva, Orăștie, Alba Iulia, Săliște, până aproape de Sibiu. Dar pe drum, între Săliște și Sibiu, Cuviosul este arestat de soldații austrieci și dus la judecată la Viena. Supus chinurilor, după aproape un an își dă suflul în mâinile Mântuitorului Iisus Hristos.

❖ **Sfântul Cuvios Mărturisitor Sofronie** s-a născut la sfârșitul secolului al XVIII-lea în comuna Cioara (azi Săliștea, județul Alba), din părinți binecredincioși, pe nume Ioan și Oana, tatăl său fiind preot în comuna Cioara între anii 1680 și 1720. Sofronie alege și el calea grea a preoției, fiind hirotonit preot de mir. În anul 1754 îi moare soția, iar el, rămas văduv, lasă pe fiul său preot în Parohia Cioara și pleacă la Măn. Cozia. Aici, după o vreme, este tuns în monahism. Se întoarce la Cioara în anul 1756 și zidește un schit în codrul din Pășorul Cioarei, pe locul altui schit mai vechi, închinat Măn. Cozia. Însă în mai 1757, primarul maghiar și alți 12 oameni distrug schitul, iar Cuv. Sofronie este obligat să se ascundă o vreme prin diferite sate.

În toamna anului 1759 îl găsim pe Cuv. Sofronie în fruntea rezistenței în fața uniației, umblând în satele din județul Hunedoara și îndemnându-i deschis pe credincioși să-i alunge pe preoții uniți și să rămână statornici în credința ortodoxă. Datorită acestei acțiuni, în preajma Crăciunului din anul 1759 este arestat și închis la Bobâlna, lângă Orăștie. Este

eliberat de către aproximativ 600 de credincioși conduși de preotul Ioan din Săliște.

Cuv. Sofronie se îndreaptă spre Munții Apuseni, continuând apărarea ortodoxiei. Prins din nou și întemnițat la Abrud, scapă de temniță cu ajutorul lui Dumnezeu. Începe o acțiune de organizarea a Bisericii Ortodoxe în Ardeal, ajungând astfel la Alba Iulia unde a convocat „sinodul” de la 14-18 februarie 1761. În acest context, împărăteasa Maria Tereza este pusă în fața evidenței și constrânsă să accepte cererile românilor. Așa se face că la 11 iunie 1761, cel dintâi Episcop Ortodox, Dionisie Novacovici, ajungea în Biserica din Șcheii Brașovului. Despre Cuv. Sofronie știm că a trecut granița, a ajuns la Argeș, unde, după o vreme a plecat la Domnul.

❖ **Sfântul Mucenic Oprea Miclăuș** a fost un țăran ortodox din Săliștea Sibiului. Începând cu anul 1748, țăranii din Săliște și alți preoți și credincioși ortodocși trimit memorii și petiții succesive mitropolitului sârb de Carloviț, guvernatorului Transilvaniei, cancelariei imperiale și chiar împărătesei Maria Tereza, cerând eliberarea celor arestați, libertatea credinței și încetarea abuzurilor autorităților împotriva credincioșilor și preoților ortodocși. Oprea Miclăuș s-a înfățișat de cel puțin trei ori înaintea împărătesei Maria Tereza prezentând protestele românilor din Transilvania și cerând libertate pentru credința strămoșească.

Primul drum spre Viena l-a făcut în toamna anului 1748, fiind însoțit de Ioan Oancea din Făgăraș. Ei cereau împărătesei libertate pentru „legea Răsăritului” și anume ca românii ortodocși din Ardeal să fie scutiți de persecuții și să li se îngăduie să păstreze credința lor ortodoxă. Al doilea drum la Viena a avut loc în toamna anului 1750, alături de alți cinci români, cu altă cerere prin care anunță că vor pleca din țară dacă nu li se oferă libertate pentru credință. A plecat din Viena însoțit de preotul Moise Măcinic din Sibiel și s-au oprit în Banat și au rămas acolo. Săliștenii au adus lui Oprea o nouă

plângere, semnată de mulți credincioși, pentru a o prezenta împărătesei. Îndată ce au prezentat plângerea, Oprea Miclăuș, preotul Moise Măcinic și preotul Ioan din Galeș au fost prinși și condamnați la închisoare pe viață la Kufstein, în Munții Tirolului, Austria.

Sinodul B.O.R. hotărăște la 28 februarie 1950 canonizarea Sf. Visarion și Sofronie ca „Sfinți Cuvioși Mărturisitori” și a lui Oprea Miclăuș ca „Sfânt Mucenic”. Pe data de 21 octombrie 1955 a avut loc proclamarea solemnă a canonizării lor în Catedrala Reîntregirii din Alba-Iulia.

❖ **Sfinții Preoți Mărturisitori Ioan din Galeș și Moise Măcinic din Sibiel**

Preotului Ioan Ioaneș, slujitor în satul Galeș din Transilvania (jud. Sibiu), va fi fost probabil hirotonit la București, Râmnic sau Carloviț (Serbia). A fost printre cei mai îndrăzneți apărători ai credinței ortodoxe în fața încercărilor autorităților habsburgice de a impune unirea transilvănenilor cu Biserica Romei. Împreună cu alți preoți și credincioși, el trimite în decembrie 1750 mitropolitului ortodox sârb din Carloviț un memoriu din partea românilor din sudul Transilvaniei, în care-i relateau suferințele pe care românii le aveau de răbdat din partea autorităților care-i obligau pe ortodocși să accepte unirea cu Roma.

În anul 1752, împreună cu preotul Ioan din Poiana Sibiului și cu mai mulți români, preotul Ioan din Galeș redactează alt memoriu adresat împărătesei Maria Tereza (1717-1780). Pleacă la Becicherec, în Banat, unde se întâlnește cu preotul Moise Măcinic din Sibiel și cu Oprea Miclăuș, cărora le dă documentul care urma să fie prezentat la Curtea de la Viena.

Arestat în mai 1756, este trimis în lanțuri la Sibiu, apoi la Deva și în 1757 în Banat. Este transferat în închisoarea de la Graz (Austria) și condamnat la închisoare pe viață din ordinul împărătesei Maria Tereza. Este mutat apoi la închisoarea Kufstein. Conform unui document din anul 1780 care probabil se referă la el, preotul Ioan din Galeș a rămas în închisoare peste 24 de ani, până la adormirea sa întru Domnul. Primește astfel la Kufstein cununa muceniciei.

Moise Măcinic a fost și el unul din contestatarii unirii Mitropoliei Bălgradului (Alba Iulia) cu Biserica Romei, fiind unul din apărătorii Ortodoxiei în Transilvania.

La data de 20-21 iunie 1992, Sinodul B.O.R. îi canonizează pe cei doi preoți ca „Sfinți Preoți Mărturisitori”. ❖

ȘI DACĂ NU VENIM DE ZIUA EI S-O SALUTĂM, ATUNCI CÂND?

Dureros. Cel mai mare pelerinaj din estul Europei a fost practic închis. Pelerinii trimiși înapoi acasă. Se pare că pe unii Credința ortodoxă îi supără, Sfinții noștri îi deranjează. Încet-încet dreptul la credință ne este confiscat. De cei care nu înțeleg ce înseamnă un pelerinaj de ziua sfinților. De ce oamenii vin nu numai să ceară, dar cei mai mulți să mulțumească pentru minunile pe care Sfinții le-au făcut în viața lor. Credincioșii veniți la rând vorbesc între ei, își împărtășesc și credința și dragostea față de sfinți. Apoi se roagă împreună. Când sute și mii de oameni se roagă împreună, harul Duhului Sfânt se coboară cu putere mare între credincioși.

În paginile următoare vă invit să citiți două din sutele de minuni ale Cuvioasei Parascheva consemnate în cele trei volume editate la Iași, la Editura Doxologia a Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, intitulate „Binefacerile Sfintei Cuvioase Parascheva. Mărturii ale închinătorilor”. Ca să ne încredințăm - a câta oară? - de modul în care Hristos lucrează prin sfinții săi. Pe care noi nu mai avem voie să-i vizităm de ziua lor...

Respirația iubirii lui Dumnezeu

În 1997, în urma unei radiografii pulmonare, mi s-a pus diagnosticul de TBC, fiind trimisă la Policlinica de Pneumoftiziologie din Iași, pentru investigații amănunțite.

În aceeași zi, după altă radiografie, mi s-a interzis prezentarea la serviciu, mai ales că lucram în învățământ și afecțiunea respectivă constituia un pericol pentru copii.

Mi s-a prescris tratament cu antibiotice. A urmat o perioadă de două luni de calvar: opt radiografii pulmonare, recoltare a numeroase probe de spută, iar rezultatele erau descurajante. Dacă se confirma diagnosticul, eram obligată să-mi părăsesc familia, serviciul și să fiu internată în sanatoriu.

Am venit lângă racla Cuvioasei Parascheva cu un munte de lacrimi și rugăminți, am luat legătura cu duhovnicul, m-am spovedit și împărtășit în aceste două luni de șapte ori. Deși starea mea de sănătate era bună, radiografiile confirmau existența

tuberculozei, pentru care mi s-a interzis revenirea printre copii.

În ziua internării în sanatoriu, am alergat la Mitropolie, am căzut lângă racla Sfintei, implorându-i ajutorul și rugându-l pe duhovnic să stăruie în rugăciune pentru sănătatea mea.

Ajunșă în cabinetul doctoriței, Dumnezeu mi-a dat în gând dorința de a solicita o nouă radiografie. Surprinsă de această cerere, doctorița a acceptat, apoi a privit lung noua radiografie, s-a uitat speriată și a exclamat:

„Ești sănătoasă, nu ai nimic! Dacă te internam, te băgam în mormânt!” Menționez că aveam atunci niște probleme hepatice, iar tratamentul cu tuberculostatice m-ar fi distrus.

Surprinsă și entuziasmată, am obținut adevărul de reintegrare în colectivitate. Primul gând mi-a îndreptat pașii spre racla Sfintei Parascheva, spre a-i mulțumi pentru minunea petrecută. În Mitropolie, „oamenii se uitau și nu înțelegeau motivul lacrimilor”, iar duhovnicul s-a mirat și s-a bucurat că doar după două ore s-a întors aici un „om fericit”.

În cele două luni de „zbuțum și durere sufletească” m-am rugat mai mult ca oricând la Dumnezeu, implorând mijlocirea Cuvioasei Parascheva. De asemenea, „izbăvirea într-un chip atât de minunat” m-a convins că, prin această încercare, Dumnezeu m-a îndemnat să alerg la ajutorul Sfintei și să gădesc adevărata cale în viață.

Semnificativ este faptul că viața mea a

urmat un alt curs, unul deosebit: prin nebanuitele rânduieli dumnezeiești, acum sunt „închinoviată” într-o mănăstire din Moldova. **Z. D. (Vol. I, pag 26-28)**

Spune-mi cum ai murit ca să-ți spun cum ai trăit

Sunt profesor pensionar. Îmi amintesc de tatăl meu, care după 18 luni de spitalizare din cauza cancerului de ficat, a ajuns în moarte clinică. Familia mea a fost chemată să-l ia acasă de urgență, cu câteva clipe înainte de a ajunge la morgă.

În timp ce tatăl meu era plâns de familie, în salon intra bunicul meu (socru celui aflat între viață și moarte) cu o bucată de vată sfințită de la Cuvioasa Parascheva și fără să se jeneze de prezența doctoriței, îl mângâie, punând vata în buzunarul pijamalei, spunându-i că se va face bine și că îl așteaptă pe 8 septembrie la onomastica soacrei.

Înainte de acest gest, m-a muștră, fiindcă am cheltuit averea pe medica-mente, uitând-o pe Sfânta Parascheva „care te scoate din morți”.

Apoi bunicul ne-a certat pe toți, nonverbal, cu degetul arătător, după care ne-a iertat cu o invitație pe 8 septembrie și s-a grăbit să nu piardă trenul. Uluiți de gesturile, cuvintele și mai ales de credința bunicului, toți au meditat la faptul că bătrânului i s-a întâmplat ceva.

Brusc, toți s-au dezmeticit auzind o voce slabă: „Mi-e sete!”. Era tatăl meu. Doamna doctor ne-a îndemnat să-i dăm orice: „O fi

© doxologia.ro

ultima dorință... și nu mă mai întrerupeți”, deoarece lucra la biletul de externare.

Toți erau speriați, pentru că se știa de ultima lună de perfuzii, de abdomenul lui putred, de chipul ca de „cadavru, îmbrăcat cu o foiță subțire de piele”. Totuși „i-am dat să bea, apoi a cerut să mănânce, să se plimbe la aer”. După 5-6 minute, când erau în ușa, doamna doctor, care terminase biletul de externare (ultimul cuvânt fiind: agravant), a sărit speriată, întrebând: „Ce ați făcut?... cum l-ați luat?... ce-a mâncat?... ce-a băut?... dar, bătrânul acela... ce-a făcut, ce i-a dat?”.

După ce află de vata sfințită de la Cuvioasa, doamna doctor constată că „este o minune dumnezeiască” și propuse reluarea analizelor. Apoi s-au adunat medici

din Iași, București, Cluj, Timișoara și au recunoscut minunea. „A venit acasă cu timol 2 – de nou-născut – după care a mai trăit 22 de ani, murind spovedit, împărțit, cu lumânare aprinsă și cu cei dragi în jur”.

Menționez cuvintele marelui arhimandrit Cleopa Ilie: „Știți cât de mare poate fi minunea de care ați putea avea parte?... cât de mare vă este credința! Spune-mi cum ai murit, ca să-ți spun cum ai trăit”.

De admirat credința puternică, adevărată, în puterea și dragostea lui Dumnezeu și a sfinților, pe care a avut-o bunicul meu. **Elena Eugenia (Vol. I, pag. 22-23) ❖**

Dacă într-o dimineață..

Dacă într-o dimineață Sfânta Parascheva, da, chiar ea, sătulă de spectacolul de zeflema politic și din media la care este supusă an de an, ca la o apăsare de telecomandă căreia numai în prag de Pelerinaj i se schimbă bateriile, se va ridica din raclă și va pleca? Pur și simplu. Chemând cu sine pe Filofteia și Dimitrie cel Nou, cel din Basarabi, pe Iosif de la Partoș ori pe Șaguna, Mitropolitul din racla Catedralei din Sibiu. Dacă ne vor părăsi Sfinții? Și dacă din icoane va fugi Lumina Învierii și iconostasele vor purta - ca niște ochi goi - găvanele locurilor unde cândva au fost ei, protectorii noștri? Dacă zvonul clopotelor se va topi în geamăt de munte zdrobit sub cutremur și reci ca niște păstrăvi putrezi se vor strecura printre noi agenții groazei și delațiunii vor fi fericiți oare dușmanii credinței smerite și răbdătoare? Cum își vor înfrunta ei zilele dacă nu aducându-ne pe toți în racle nevăzute, sidefii ca valul de ploaie tristă ce îngheață acum mâinile pelerinilor care nu mai pleacă de acasă.

Am așteptat cuminți să recunoașteți că nu lingurița liturgică ne omoară ci foarte grava degradingoladă dintr-un sistem în care viețile noastre sunt cobaii intereselor pecuniare ale unor mașiniști păpușari. De cea mai joasă speță. Am râvnit la un Stat care din februarie până în toamnă să nu-și bată joc de noi ci să-și transparentizeze fițele de comunicator și să ne scrie, negru pe alb, unde poate și unde nu poate să ne ajute. Și unde nu poate să ne unim, să dăm o mână de ajutor. Conducerea Țării – indiferent de nuanța partinică a morfologiei sale – nu poate fi un jenant dans de balerine sensibile la vânturile din platoul în care trucează repetițiile boleroului discursiv ci strașnica încleștare a unor oameni care respectă Constituția cu prețul vieții lor nu doar cu prețul vieții altora. Când am aflat de disponibilizarea a 1000 de oameni care ne-au purtat de grijă prin voluntariatul lor în pandemie - la porțile noastre când sunăm la 112 nu veniți voi ci ei, amărății pe

care i-ați umilit fără nici un gest de mulțumire publică măcar - mi-am dat seama că, de fapt, senzația că nu mai contăm ca oameni nu este doar senzație. Rezerviștii trecuți înapoi în frontul nelucrării, ca și cum totul este minunat - că de roz se pare că este tot mai mult – m-au făcut să mă simt tot mai în nesiguranță. Nu doar trupește ci și sufletește.

Am stat cuminți în casă de Paști și am primit Lumina și Pâinea sfințită. Dinaintea catedralelor în noaptea de Înviere, fix la miezul Noptii, girofarurile Poliției și Jandarmeriei ne-au arătat că nu aveți încredere în noi și că vă păstrați dreptul de a ne controla cumințenia. Slavă lui Dumnezeu că am fost cuminți pentru că așa suntem nu pentru că am avea nevoie de Jandarmerie să fim oameni liniștiți. Acum ne dovedeți că nu știți să gestionați nici liniștea unui popor. Pentru că deseori ne-ați dovedit lipsa de bravură în gestionarea violențelor și băieților deștepți din popor. O slăbiciune pentru care, credeți-mă, chiar ar trebui să cerem ajutorul Sfinților. Doar ei ne-ar mai putea ajuta. Nădejdea în oameni și sistem este diminuată copleșitor. Nu vă mințiți. Vedem unde sunt focarele de Covid. Și unde au rămas profesioniștii fără ajutor, fără echipamente și mijloace uzuale de lucru. Vedem grija pentru bănci și uciderea oricărei speranțe pentru mii de alți angajatori. N-ai cum să nu vezi ce se întâmplă. Efortul nu se claxonează pe străzile informației ci se transmite tăcut, în preaplina de luciditate al hotărârilor prin care un popor se simte un popor nu iobagii unei aristocrații auto-instituite.

Mă tot gândesc. Dacă într-o dimineață pleacă Hristos Domnul din viețile noastre? Și își ia cu El Sfinții și scoțoește pe pereții de răsărit ai caselor noastre și-și ia icoanele în Rai? Ai cui rămânem? Cu cine rămânem? Cine crede mai mult în puterea urnei de vot decât în racla sfinților riscă, oricând, să tulbure pacea poporului său cu atitudini nesăbuite. Nu e vorba de frâna pusă pelerinajului Sfintei Paraschiva. Să ne înțelegem. Ci de lovirea într-un singur loc, continuu și fără scrupule. În nădejdea omului simplu și curat. Zeflemit și el, asemeni sfinților, de toți cei care cred că singura putere care ține un popor este puterea politică. Chiar. Dacă într-o dimineață pleacă din Țară toți oamenii simpli, toți cei care cred cu adevărat în sfințenie și în Dumnezeu? Fiți liniștiți. Știu. Veți vinde casele goale și câmpiile și tot ce poate fi vândut. Și din raclele sfinților veți face niște urne de vot, desigur ne-transparente, ca să rămâneți la putere. Dar puterea față de cine o să vă o mai manifestați? Pentru că în dimineața în care Sfinții și oamenii lor părăsesc Țara nu veți mai avea Țară. Veți jura pe un drapel fără culori și veți publica manuale de istorie cu foi albe pe care nu vor mai scrie copiii. Ei sunt plecați cu sfinții și cei simpli. Și mamele lor vor refuza să-i lase singuri. Iar tații nu vor putea trăi fără ei.

M-aș bucura dacă în zilele acestea măcar unii s-ar abține de la zeflemeaua aruncată peste Sfânta Paraschiva. Uite noi ne abținem. Nu mergem la ea. Voi reușiți?

Chiar. Cum ar fi dacă într-o dimineață... ❖

Părintele Constantin Necula

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 18-25 OCTOMBRIE 2020

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 18.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 20-a după Rusalii (Învierea fiului văduvei din Nain) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 21.10	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 23.10	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 24.10	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 25.10	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 23-a după Rusalii (Vindecarea demonizatului din ținutul Gherghesenilor) Utrenia, Sfânta Liturghie